

Nr 26.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 och 4 §§ förordningen den 6 juni 1925 (nr 172) med vissa bestämmelser angående befattningshavares vid polisväsendet rätt till lön och pension m. m.

Genom en den 7 mars 1952 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 106, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över inrikesärenden föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

FÖRORDNING

om ändrad lydelse av 3 och 4 §§ förordningen den 6 juni 1925 (nr 172) med vissa bestämmelser angående befattningshavares vid polisväsendet rätt till lön och pension m. m.

Häri genom förordnas, att 3 och 4 §§ förordningen den 6 juni 1925 med vissa bestämmelser angående befattningshavares vid polisväsendet rätt till lön och pension m. m. skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

3 §.

3 §.

1. Ordinarie befattningshavare vid polisväsendet skall vara skyldig att avgå från sin befattning:

a) när han — — — — sin befattning;

c) om han i annat fall än som avses under b) i följd av skada eller sjukdom under fem på varandra följande år varit oförmögen att tjänstgöra under sammanlagt mer än $\frac{4}{5}$ av den tid, som det eljest ålegat honom att tjänstgöra, och finnes vara för framtiden oförmögen att behörigen sköta sin tjänst;

c) om han i annat fall än som avses under b) till följd av sjukdom, vanförhet eller lyte eller till följd av nedsatt arbetsförmåga finnes för framtiden oförmögen att på tillfredsställande sätt sköta sin tjänst.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

d) om han under fem på varandra följande år varit på grund av smittsam sjukdom tjänstledig eller från tjänstgöring avstängd under sammanlagt mer än $\frac{4}{5}$ av den tid, som det eljest ålegat honom att tjänstgöra, och finnes vara av samma anledning för framtiden obehörig att tjänstgöra.

2. Vad i — — — — av länsstyrelsen.

3. Ordinarie befattningshavare vid polisväsendet, som genom lagakraftägande dom befunnits skyldig till förfarande, vara avsättning kunnat följa, men som jämlikt 5 kap. 5 § strafflagen förklarats fri från ansvar, må av länsstyrelsen förklaras skyldig att avgå samt entledigas.

I fall som nu sagts må beslut om entledigande icke meddelas utan att befattningshavaren erhållit tillfälle att inkomma med yttrande i ärendet.

3. Då ordinarie befattningshavare avgår från sin befattning efter att hava uppnått föreskriven pensionsålder eller entledigas enligt 1 mom. under b)—d), skall befattningshavaren vara berättigad att genast åtnjuta pension.

4. Befattningshavare är ej pliktig att bidra till sin pensionering med högre belopp än som svarar mot en tredjedel av de avgifter, som kunna erfordras för att bereda honom pension.

4. Då ordinarie befattningshavare avgår från sin befattning efter att hava uppnått föreskriven pensionsålder eller entledigas enligt 1 mom. b) eller c) eller enligt 3 mom., skall befattningshavaren vara berättigad att genast åtnjuta pension.

5. Befattningshavare är ej pliktig att bidra till sin pensionering med högre belopp än som svarar mot en tredjedel av de avgifter, som kunna erfordras för att bereda honom pension.

4 §.

Upphör ordinarie befattningshavares anställning vid polisväsendet i visst polisdistrikt eller för visst landstingsområde utan att rätt till pension enligt 3 § 3 mom. tillkommer honom, skall han berättigas att

4 §.

Upphör ordinarie befattningshavares anställning vid polisväsendet i visst polisdistrikt eller för visst landstingsområde utan att rätt till pension enligt 3 § 4 mom. tillkommer honom, skall han berättigas att senast vid

(Nuvarande lydelse)

senast vid den tidpunkt, då han uppnått den för befattningen föreskrivna pensionsåldern, åtnjuta minst så stor pension, som svarar mot den tid, den ordinarie anställningen varat, dock att pension ej tillkommer honom så länge han innehar ordinarie anställning vid polisväsendet.

(Föreslagen lydelse)

den tidpunkt, då han uppnått den för befattningen föreskrivna pensionsåldern, åtnjuta minst så stor pension, som svarar mot den tid, den ordinarie anställningen varat, dock att pension ej tillkommer honom så länge han innehar ordinarie anställning vid polisväsendet.

Vad sålunda — — — — — därifrån skild.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1952, dock skall 3 § 1 mom. tillämpas i sin äldre lydelse på den som vid lagens ikraftträdande innehar befattning vid polisväsendet, intill dess han erhåller befordran eller eljest underkastar sig vad i 3 § 1 mom. c) stadgas. Befattningshavare må ej entledigas enligt 3 § 3 mom. under åberopande av dom, som meddelats före den 1 juli 1952.

Beträffande de i propositionen anförda skälen får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Sammanfattning.

I propositionen föreslås, att polisman skall vara skyldig att genast avgå med pension dels då han på grund av sjukdom är oförmögen att sköta sin tjänst och dels då han genom lagakraftägande dom befunnits skyldig till förfarande, varå avsättning kunnat följa, men jämlikt 5 kap. 5 § strafflagen förklarats fri från ansvar.

Inledning.

Vid skilda tillfällen ha framställningar gjorts om åtgärder för att i förordningen den 6 juni 1925 med vissa bestämmelser angående befattningshavares vid polisväsendet rätt till lön och pension m. m. (polislöneförordningen) införa regler om skyldighet för polisman att avgå i förtid motsvarande dem som gälla för statens tjänstemän enligt allmänna tjänstepen-

sionsreglementet. Med skrivelse den 5 mars 1946 har sålunda överståthållarämbetet överlämnat en av *polismästaren i Stockholm* hos ämbetet gjord framställning om sådan ändring i polislöneförordningen, att polismans skyldighet att vid sjukdom avgå med pension bleve överensstämmande med motsvarande regler i allmänna tjänstepensionsreglementet. Efter remisser ha statskontoret, statspolisintendenten och Svenska polisförbundet i nu nämnd ordning avgivit särskilda yttranden i ärendet. Myndigheterna anse förslaget beaktansvärt, varemot förbundet anser starka skäl kunna åberopas för bibehållande av särbestämmelser för polispersonal.

I berättelse över sin verksamhet hade 1936 års statsrevisorer framhållit angelägenheten av att bestämmelser snarast möjligt komme till stånd, som möjliggjorde för myndighet att förhindra att en befattningshavare, som straffriförklarats jämlikt 5 kap. 5 § strafflagen, återinträdde i tjänst, då han gjort sig skyldig till sådant förfarande, för vilket han, därest han icke straffriförklarats, skulle ha kunnat dömas till avsättning. Över en i anledning härav⁹ inom socialdepartementet upprättad promemoria med förslag till cirkulär i ämnet till statsmyndigheterna hördes medicinalstyrelsen och statspolisintendenten. Medicinalstyrelsen framhöll, att en allmän förutsättning för en straffriförklarads återinträde i tjänst måste vara att han styrkte sin återvunna tjänsteduglighet. Statspolisintendenten, som avgav sitt yttrande genom skrivelse den 18 februari 1943, anslöt sig i huvudsak till detta uttalande och framhöll därutöver bl. a., att en statstjänsteman jämlikt stadgande i 8 § 4 mom. i 1941 års allmänna tjänstepensionsreglemente (SFS 1008) i nu avsett fall kunde förklaras skyldig avgå. Stadgandets tillkomst får ses mot bakgrunden av statsrevisorernas nyss åberopade uttalande. Statspolisintendenten föreslog att en motsvarande bestämmelse infördes i polislöneförordningen. Yttranden i ärendet ha därefter avgivits av statskontoret, allmänna lönenämnden, överståthållarämbetet (med bifogande av yttrande från förste stadsfiskalen i Stockholm), samtliga länsstyrelser (flertalet med överlämnande av utlåtanden från respektive landsfogdar), styrelserna för Svenska stadsförbundet och Svenska landskommunernas förbund samt Svenska polisförbundet, vilka samtliga i princip tillstyrka statspolisintendentens förslag.

Inom inrikesdepartementet har därefter uppgjorts en promemoria i de nu redovisade ärendena, vilken utmynnar i förslag till ändring i 3 och 4 §§ polislöneförordningen. Över promemorian har 1948 års polisutredning avgivit infordrat yttrande.

Polismans skyldighet att avgå vid sjukdom.

Gällande ordning.

Enligt 3 § 1 mom. c) polislöneförordningen är ordinarie befattningshavare vid polisväsendet (varmed i förordningen förstås befattningshavare,

som tillsättes i den ordning som är föreskriven i 11 § 1—4 mom. polislagen) skyldig att avgå från sin befattning om han i följd av skada utom tjänsten eller sjukdom under fem på varandra följande år varit oförmögen att tjänstgöra under sammanlagt mer än fyra femtedelar av den tid, som det eljest ålegat honom att tjänstgöra, och finnes vara av samma anledning för framtiden oförmögen att behörigen tjänstgöra. I mom. d) stadgas vidare att befattningshavaren är skyldig avgå, om han under fem på varandra följande år varit på grund av smittsam sjukdom tjänstledig eller avstängd från tjänstgöring under sammanlagt mer än fyra femtedelar av den tid, som det eljest ålegat honom att tjänstgöra, samt han finnes vara av samma anledning för framtiden obehörig att tjänstgöra. Befattningshavaren är i dessa fall berättigad att genast åtnjuta pension. En ordinarie befattningshavare med förordnande endast tills vidare kan dock med stöd av polisreglementet entledigas tidigare än nu sagts.

Bestämmelsen i 3 § 1 mom. c) polislöneförordningen överensstämmer med motsvarande föreskrifter i 1907 års lag angående civila tjänst innehavares rätt till pension. I statens tjänst anställda ordinarie befattningshavares skyldighet att i anledning av sjukdom avgå från tjänsten regleras emellertid numera av 6 § i 1947 års allmänna tjänstepensionsreglemente, däri beträffande annan ordinarie tjänsteman än innehavare av domarämbete föreskrives, att tjänstemannen är skyldig att avgå då han till följd av sjukdom, vanförhet eller lyte, i andra fall än då han drabbats av olycksfall i tjänsten, eller till följd av nedsatt arbetsförmåga befinnes för framtiden oförmögen att på tillfredsställande sätt sköta sin tjänst. Reglementet saknar särskild bestämmelse om tjänstemans skyldighet att avgå om han på grund av smittsam sjukdom hindrats tjänstgöra.

Departementschefen.

Föredragande departementschefen, statsrådet Hedlund har efter en redogörelse för hithörande bestämmelser i 3 § polislöneförordningen i propositionen anfört följande.

»I motsats till polislöneförordningen stadgar 1947 års allmänna tjänstepensionsreglemente, som gäller för flertalet statstjänstemän, såvitt nu är i fråga, skyldighet för tjänsteman i allmänhet att avgå från tjänsten, om han till följd av sjukdom, vanförhet eller lyte befinnes för framtiden oförmögen att sköta tjänsten på tillfredsställande sätt. 1949 års reglemente för statens pensionsanstalt har i dessa delar samma regler som allmänna tjänstepensionsreglementet. Det kan anmärkas, att polispersonal på landsbygden i viss utsträckning pensioneras genom anstalten. För Stockholms stads tjänstemän gälla liknande bestämmelser. Sannolikt är detta fallet också med många andra kommuners anställda.

I åtskilliga polisdistrikt är alltså för polispersonalen stadgade kommunala avlöningsbestämmelser, vilka i fråga om avgångsskyldighet vid skada och sjukdom äro oförmånligare för befattningshavarna än polislöneförordningens

bestämmelser i samma ämne. Då förordningens syfte är att tillförsäkra personalen vissa minimiförmåner torde i de fall, då anställningsvillkoren äro ofördelaktigare än vad som stadgas i förordningen, bestämmelserna i förordningen likväl gälla, försåvitt icke en polisman i ett konkret fall avstår härifrån.

Vid polislöneförordningens tillkomst utgick man från att dess bestämmelser i vad de åsyftade att bereda trygghet i anställningen i huvudsak borde utformas efter mönster av vad som gällde för statligt anställda befattningshavare. I fråga om skyldigheten att på grund av sjukdom avgå från tjänsten ha emellertid efter polislöneförordningens tillkomst för statens befattningshavare tidigare gällande regler väsentligt skärpts. De nya reglerna gälla även för sådana högre befattningshavare vid polisväsendet — landsfogdar och landsfiskaler — som äro statstjänstemän. Anledning synes icke föreligga att på denna punkt bibehålla de för den lägre polispersonalen förmånligare grunder, som polislöneförordningen upptar. Då polistjänsten ställer särskilda krav på befattningshavarens fysiska och psykiska spänst och hälsa, synas starka skäl tala för att, såsom polismästaren i Stockholm ifrågasatt, beträffande avgångsskyldigheten vid sjukdom jämställa polispersonalen med statliga befattningshavare, på vilka allmänna tjänstepensionsreglementet är tillämpligt.

Vid prövning av fråga om avgångsskyldighet bör givetvis i första hand undersökas om befattningshavaren kan fullgöra annat arbete inom poliskåren än det som han förut ägnat sig åt. Ett ifrågasatt entledigande från polistjänst kan göra den förflyttningsskyldighet aktuell, som befattningshavaren kan vara underkastad enligt sina anställningsvillkor. En särskild bestämmelse därom synes emellertid icke påkallad.

Å andra sidan saknas skäl för att i något avseende ställa ordinarie polispersonal i sämre läge än de tjänstemän, som falla under allmänna tjänstepensionsreglementet. Det är därför icke riktigt att behålla den nuvarande regeln i 3 § 1 mom. d) om skyldighet för ordinarie befattningshavare vid polisväsendet att avgå om han viss tid varit tjänstledig eller avstängd från tjänstgöring på grund av smittsam sjukdom, vilken regel saknar motsvarighet i reglementet.

Det anförda ger vid handen, att fullgoda skäl i och för sig finnas för jämkning av polislöneförordningen i syfte att i nu ifrågavarande del bringa den i överensstämmelse med 1947 års allmänna tjänstepensionsreglemente. Om polisväsendet förstattligades skulle emellertid frågan om ändring i polislöneförordningen icke vara aktuell, då polispersonalen i så fall automatiskt skulle falla under reglementet. Tanken på ett omedelbart sådant förstatligande har avvisats av 1948 års polisutredning i dess betänkande om polis- och åklagarväsendets organisation (SOU 1951:8). För egen del är jag nu icke beredd att taga ståndpunkt till de i betänkandet framlagda förslagen. Spörsmålet om avgångsskyldighet för sjuk befattningshavare synes kunna prövas fristående från prövningen av nämnda betänkande.

På grund av det anförda förordar jag att 3 § 1 mom. c) polislöneförordningen ändras så att befattningshavare skall vara skyldig avgå, om han i annat fall än som avses under b) — denna punkt avser skada i tjänsten — till följd av sjukdom, vanförhet eller lyte eller till följd av nedsatt arbetsförmåga är för framtiden oförmögen att på tillfredsställande sätt sköta sin tjänst. Självfallet bör befattningshavaren liksom för närvarande i ett dylikt fall vara berättigad till pension. Jag förordar vidare, att 1 mom. d) i 3 § polislöneförordningen utgår.

Såvitt de nu förordade ändringarna äro mindre fördelaktiga för en polisman än gällande regler i polislöneförordningen, kunna de icke utan vidare göras tillämpliga på honom så länge han innehar befattningen. Sistnämnda regler torde få gälla intill dess han får befordran eller eljest underkastar sig de nya bestämmelserna. Så kan ske i samband med en lönereglering. För tydlighetens skull bör föreskrift i denna riktning införas i en övergångsbestämmelse.»

Avgångsskyldighet för straffriförklarad befattningshavare.

Nuvarande ordning.

En statstjänsteman, som gjort sig skyldig till straffbelagd handling men som förklarats straffri enligt 5 kap. 5 § strafflagen, kan med stöd av 6 § 4 mom. 2 st. i 1947 års allmänna tjänstepensionsreglemente genom beslut av Kungl. Maj:t förklaras skyldig avgå. I sådant fall är tjänstemannen pensionsberättigad. Motsvarande regel saknas i polislöneförordningen. En ordinarie polisman, vilkens anställningsförhållanden regleras av förordningen, kan alltså icke utan vidare entledigas i ett sådant fall. Vissa möjligheter finnas dock att avskeda honom. Det nyss behandlade 3 § 1 mom. c) kan givetvis tillämpas i vissa situationer. Vidare torde 18 § andra stycket polisreglementet den 4 juni 1948, som medger entledigande på grund av olämplighet, kunna åberopas i speciella fall. Sistnämnda regel avser dock endast sådan ordinarie befattningshavare, som har förordnande tills vidare.

Departementschefen.

Föredragande departementschefen har i propositionen anført bl. a. följande.

»Enligt det för statens tjänstemän gällande allmänna tjänstepensionsreglementet kan ordinarie tjänsteman genom beslut av Kungl. Maj:t entledigas från sin tjänst, om han genom lagakraftägend dom befunnits skyldig till förfarande, varå avsättning kunnat följa, men på grund av sin sinnesbeskaffenhet förklarats fri från ansvar jämlikt 5 kap. 5 § strafflagen. Han är i så fall berättigad till sjukpension. Möjligheterna att i en liknande situation ingripa på samma sätt mot en kommunalanställd ordinarie befattningshavare vid polisväsendet äro begränsade. Har han förordnande

endast tills vidare, torde han dock i ett sådant fall kunna entledigas enligt 18 § andra stycket polisreglementet, som stadgar att sådan polisman kan skiljas från tjänsten om han av någon anledning finnes olämplig för densamma. Det övervägande antalet ordinarie polismän i kommunal tjänst har emellertid ständigt förordnande och kan icke entledigas till följd av straffriförklaring enligt 5 kap. 5 § strafflagen. Har han straffriförklarats på grund av sinnessjukdom, som kan antagas bliva bestående, kan han däremot avskedas enligt de nyss behandlade reglerna om entledigande på grund av varaktig sjukdom.

Den sätunda gällande ordningen är icke tillfredsställande. Ur allmänna synpunkter är det ofta ytterst olämpligt att en polisman kvarstår i tjänst, om han gjort sig skyldig till gärning som, om han icke straffriförklarats, skulle lett till avsättning. Härutinnan må särskilt framhållas betydelsen av att en polisman åtnjuter allmänhetens aktning och förtroende. Har han begått en svårare straffbelagd gärning torde förutsättningarna därför rubbas. Det kan också befaras att, om en sådan polisman i fortsättningen utövar sin tjänst, polisväsendets anseende undergräves. Jag delar därför statspolisintendentens och remissinstansernas mening att möjlighet måste finnas att entlediga honom i administrativ ordning. En regel liknande den som gäller för ordinarie statstjänstemän bör därför uppställas för kommunalanställda ordinarie befattningshavare vid polisväsendet. Bestämmelsen torde böra införas i polislöneförordningen och där närmast i 3 §, som innehåller bestämmelser om avgångsskyldighet för ordinarie polismän.

I likhet med vad som gäller för statstjänstemännen bör entledigande icke vara en obligatorisk påföljd av att en polisman straffriförklarats för brott, på vilket kan följa avsättning, utan en skälighetsprövning bör ske. Härvid bör särskilt övervägas huruvida polismannen genom gärningen i fråga kan anses ha förverkat det förtroende och den aktning, som han bör äga i utövningen av sin tjänst. Såsom 1948 års polisutredning framhållit bör vidare beaktas, att enligt 25 kap. 7 § strafflagen avsättning numera kan ådömas i vissa fall även då brottet, om det förövats av annan än ämbetsman, förskyllt endast fängelse eller böter. Detta torde emellertid ej behöva föranleda särskilt övervägande. Förutsättning för en sådan påföljd är nämligen dels att vederbörande genom brottet i avsevärd mån skadat det anseende, som innehavaren av hans befattning bör äga, och dels att han med hänsyn till tjänstens särskilda beskaffenhet genom brottet visat sig uppenbarligen icke vara skickad att inneha denna. Allt detta är omständigheter, som alltid måste beaktas vid prövning av fråga om entledigande av straffriförklarad polisman. Föreligga ej sådana omständigheter och hade ej straffarbete kunnat ådömas för brottet, är detta icke sådant att avsättning kunnat följa därá.

Det torde icke vara nödvändigt att, då fråga uppstår om entledigande av polisman på grund av att han straffriförklarats, obetingat kräva läkarintyg om hans tillstånd. Men befattningshavaren bör givetvis vara oför-

hindrad att förete sådant intyg, därest han anser det vara av vikt för utredningen, och bör om han så påfordrar beredas rådrom att anskaffa det.

Begär en straffriförklarad polisman, som icke förklarats skyldig avgå från sin befattning men är tjänstledig, att få återinträda i tjänst, måste däremot tillfredsställande utredning finnas om att han är frisk. Givetvis bör denna utredning prövas omsorgsfullt och eventuellt kompletteras genom förnyad undersökning eller genom medicinalstyrelsens hörande. Författningsbestämmelser härom synas dock icke erforderliga.

Entledigas befattningshavare i nu avsett fall, bör han — liksom stats-tjänsteman i motsvarande läge — vara berättigad att genast åtnjuta pension. Han bör sålunda likställas med polisman, som avgår i förtid på grund av sjukdom.

Enligt allmänna tjänstepensionsreglementet tillkommer prövning av fråga om entledigande av straffriförklarad tjänsteman Kungl. Maj:t. I 11 § polislagen finnas regler om entledigande av polismän. För landsbygdens vidkommande är länsstyrelsen alltid beslutande myndighet utom såvitt angår vikarier. I stad förordnar länsstyrelsen om entledigande av ordinarie polisman på grund av visad olämplighet. Denna bestämmelse torde vara tillämplig i nu avsedda fall. För tydlighetens skull synes det dock böra utsägas i förordningen att avgörandet ligger hos länsstyrelsen.

Entledigande av straffriförklarad polisman torde skäligen ej böra ske på grund av dom som meddelats före bestämmelsens ikraftträdande. Föreskrift härom bör intagas bland övergångsbestämmelserna.

De föreslagna ändringarna i polislöneförordningen torde lämpligen böra träda i kraft den 1 juli 1952.»

Svenska stadsförbundets löne- och förhandlingsdelegation har den 26 april 1952 till utskottet inkommit med en skrivelse uti förevarande ärende.

I nämnda skrivelse framhålles, att stadsförbundet under de senaste fyra åren hade förhandlat med de kommunalanställdas personalorganisationer om ett normalpensionsreglemente för arbetstagare, anställda hos stadsförbundets medlemmar. Förhandlingarna hade i december 1951 resulterat i en av nio personalorganisationer undertecknad överenskommelse. Även Svenska polisförbundet hade — om ock med viss reservation — undertecknat överenskommelsen; de kvarstående tvistiga frågorna gällde väsentligen vissa med polispersonalens pensionsåldrar sammanhängande spörsmål. Normalpensionsreglementet nådde i vissa avseenden icke upp till polislöneförordningens minimiregler men innebure, betraktat i sin helhet, avsevärt förbättrade och moderniserade pensionsvillkor för de anställda och jämväl betydligt gynnsammare pensionsförmåner än de i polislöneförordningen garanterade minimiförmånerna. Mot denna bakgrund framstode det som en kvarleva från en äldre tids betraktelsesätt, om parterna i sin för-

handlingsverksamhet på enstaka punkter skulle vara bundna av statliga minimiregler. Delegationen hemställde därför, att utskottet måtte i anledning av förevarande proposition tillkännage som sin uppfattning att minimibestämmelser av ifrågavarande karaktär icke längre erfordrades utan tvärtom vore till hinders för det fria förhandlingsarbetet och att Kungl. Maj:t därför borde överväga om icke förordningen borde upphävas.

Utskottet.

Vid tillkomsten av polislöneförordningen avsåg man bl. a. att bereda trygghet i anställningsförhållandena för polispersonalen. Förordningens syfte är sålunda bl. a. att tillförsäkra denna vissa minimiförmåner. Såsom framhålles i ovannämnda skrivelse från Svenska stadsförbundets löne- och förhandlingsdelegation kunna bestämmelser av denna natur utgöra hinder mot att reglera anställningsförhållandena helt genom privaträttsliga överenskommelser av den art, varom i skrivelsen är fråga. Huruvida det under nuvarande samhällsförhållanden kan anses föreligga något behov av offentligrättsliga bestämmelser om minimiförmåner för befattningshavare, är ett spørsmål som enligt utskottets mening icke kan komma under bedömning i förevarande sammanhang. Det har för övrigt samband med frågan om förhandlingsrätt för stats- och kommunalanställda tjänstemän. I denna fråga har 1948 års *förhandlingsrättskommitté* den 31 december 1951 avgivit betänkande (SOU 1951:54), vilket för närvarande är föremål för remissbehandling.

Vidkommande det i propositionen framlagda förslaget har utskottet funnit en redaktionell ändring böra vidtagas i den föreslagna övergångsbestämmelsen. I övrigt har utskottet icke funnit anledning till erinran mot förslaget och får därför hemställa,

att riksdagen — med förklaring att riksdagen funnit viss ändring böra vidtagas i det genom förevarande proposition, nr 106, framlagda förslaget till förordning om ändrad lydelse av 3 och 4 §§ förordningen den 6 juni 1925 (nr 172) med vissa bestämmelser angående befattningshavares vid polisväsendet rätt till lön och pension m. m. — måtte för sin del antaga nämnda förslag med den ändringen, att ordet »lagens» i övergångsbestämmelsen utbytes mot »förordningens».

Stockholm den 6 maj 1952.

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Olofsson, Lodenius, **Lindblom**, Cassel, fru Sjöström-Bengtsson, herrar Lindgren och John Johansson; **samt**

från andra kammaren: herrar Rylander, Hedlund i Östersund, **Olsson i Mellerud**, Lindberg, Östlund, Ekström, Andersson i Björkäng och **fröken Liljedahl**.
